

mærkninger til det ærede Medlem, der sidst udtalte sig. Jeg skal, i Anledning af hvad det ærede Medlem fremdrog, ikke komme ind paa almindelige Betragtninger om, hvad der var den naturlige Ordning eller ikke, thi det er forskelligt under forskellige Forhold, men naar det ærede Medlem har henvist til de private Arbejdsgivere, skal jeg fremhæve, at der næppe er nogen privat Arbejdsgiver, der selv om han giver Ferie, gør det i det Omfang, som Staten gør det ved Vridsløselille. Der er heller ikke fremkommet nogen Besværing fra de paagældende selv til Ministeriet, i alt Fald har jeg ikke modtaget noget Andragende i saa Henseende; det er et æret Medlem af dette Ting, der tillige er Medlem af Finansudvalget, som har draget denne Sag frem. Det er ret ejendommeligt, at man gør dette næppe to Aar efter, at Rigsdagen paa Ministeriets Forslag har vist sig i højeste Grad imødekommende over for disse Betjente og i høj Grad har forøget den Ferie, de tidligere havde haft, hvilket skete efter et Andragende fra Betjentene om, at man vilde tage under Overvejelse, hvorvidt deres Stilling kunde forbedres i saa Henseende. Jeg skal kortelig meddele, hvorledes det tidligere Forhold var i Modsætning til, hvad der nu gælder. Før 1ste April 1897 havde hver Betjent paa Vridsløselille 36 Fridage om Aaret, deri indbefattet en Sommerferie paa 5 Dage, d. v. s.: af de 36 Dage vare de 5 samlede i en Sommerferie, og de øvrige vare spredte over hele Aaret. Saa kom Andragendet, og Rigsdagen gik ind paa at forøge Betjentenes Antal noget for at sætte Straffeanstalten i Stand til at tilstaa Betjentene 52 Fridage i Stedet for de 36, de hidtil havde haft. Det skete dog saaledes, at man, fordi det fandtes hensigtsmæssigst, fordelte disse 52 Dage over hele Aaret, saa at de fik 1 Dag om Ugen, og dermed faldt Ferien bort. Det blev udtrykkelig meddelt de paagældende, at Følgen af Fridagenes Forøgelse vilde blive, at Sommerferien faldt bort, og jeg har intet som helst andet hørt, end at de have været særdeles vel tilfredse med den ny Ordning. Forholdet er altsaa, at i Stedet for en Ferie paa 5 Dage samlet have de faaet 21 Fridage, spredte over hele Aaret. Jeg kan derfor ikke skønne, at der er nogen Anledning for mig til at tage dette Spørgsmaal under fornyet Overvejelse, i det mindste ikke efter, hvad der hidtil foreligger.

Til Ændringsforslag under Nr. 42 skal jeg bemærke, at naar jeg ser hen til, at mit Forslag kun støttes af 2 Medlemmer af Udvalget, kan jeg jo ikke have meget Haab om, at Ændringsforslaget skal blive forkastet. Jeg vilde ønske, det kunde ske. Jeg kan samstemme med den ærede Ordfører i, at det ikke er noget Livsspørgsmaal for Kjøbenhavns Kommune, det her drejer sig om, men Sagen er dog ikke uden Betydning. Det er, saa vidt jeg kan skønne, en ligefrem Retfærdighedsfordring, der stilles. Jeg skal ikke komme udførligt ind paa Sagen, den er bleven tilstrækkelig motiveret i Anmærkningerne til Finansloven i Fjor og i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget i Aar, og ligeledes da den forrige Gang var for her i Salen. Naar man først er gaaet ind paa at give Kjøbenhavns Kommune et vist Tilskud, er det selvfølgelig ikke sket for at gøre Kommunen en Present, det er sket, fordi der her var et Retfærdighedskrav at fyldestgøre af Hensyn til Kjøbenhavns Stilling som Hovedstad, som Residens for den kongelige Familie, som Sæde for Lovgivningsmagten, for Landets øverste Domstol, for Landets øverste Administration, ligesom ogsaa for Overretten for Øerne, for de øverste Undervisningsanstalter, Universitetet, den polytekniske Læranstalt, Kunstakademiet m. m. og som det Sted, hvor Landets betydeligste og vigtigste Samlinger findes baade paa Videnskabens og Kunstens og andre Omraader. Det er en Selvfølge, at de Udgifter, der her er Tale om, tillige komme alle disse Institutioner til gode. Det maa have været Grunden til, at man har bevilget dette Beløb, og det er Grunden til, at man, naar disse Udgifter stige, ogsaa maa forhøje dette Tilskud. Det er af den ærede Ordfører tilstrækkelig paavist, ligesom ogsaa fremhævet i Anmærkningerne, hvorledes Udgiften baade absolut og relativt er steget meget stærkt i Sammenligning med, hvad der gælder for det øvrige Land, og jeg skal derfor meget anbefale, at man gaar ind paa det af mig stillede Forslag og forkaster det stillede Ændringsforslag.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger angaaende Ændringsforslaget vedrørende Bidrag til Landbrugsudgifter paa Færøerne. Det gør mig ondt, naar Udvalget ikke har ment at kunne gaa ind paa Forslaget. Det har forekommet mig, at den givne Motivering i det væsentlige var tilstrækkelig. Der er i den gjort opmærksom paa, at den Maade, hvorpaa man hid-